

Sygn. akt I C 771/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2017 roku

sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w L.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w L. kwotę 2.124,82 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia cztery złote osiemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 28 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w L. kwotę 1.737,85 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset trzydzieści siedem złotych osiemdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych na wniosku.

Sygn. akt I C 771/16

UZASADNIENIE

Powód – (...) sp. z o.o. z siedzibą w L., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2.780,90 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.124,82 złotych od dnia 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty i kwoty 656,08 złotych od dnia 11 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 21 stycznia 2016 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. W.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Podkreślił, że pozwany co do zasady, uznał swoją odpowiedzialność za naprawienie w/w szkody i na podstawie kosztorysu nr (...) z dnia 29 stycznia 2016 roku oraz karty optymalizacji nr (...) z dnia 29 stycznia 2016 roku przyznał i wypłacił poszkodowanemu decyzją z dnia 10 lutego 2016 roku odszkodowanie tytułem kosztów naprawy pojazdu w kwocie 4.669,79 złotych.

Powód podniósł, że na mocy umowy cesji z dnia 5 lipca 2016 roku nabył wierzycelność od M. W. w związku ze szkodą powstałą w dniu 21 stycznia 2016 roku w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wówczas, w celu ustalenia rzeczywistych rozmiarów szkody w przedmiotowym aucie, zlecił wykonanie niezależnej oceny technicznej rzeczoznawcy samochodowemu. Zgodnie z opinią nr (...) z dnia 20 czerwca 2016 roku koszt doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody wynosi 6.794,61 złotych. Na podstawie tej decyzji powód wniósł odwołanie od decyzji pozwanego, zakreślając mu termin do spełnienia należnego świadczenia w pełnej wysokości i jednocześnie wniósł o zwrot poniesionych kosztów sporządzenia niezależnej opinii w wysokości 656,08 złotych, zgodnie z fakturą (...) z dnia 27 czerwca 2016 roku. Pozwany zaproponował powodowi zawarcie ugody na łączną kwotę 5.700,00 złotych, na którą jednak powód nie przystał.

Nakazem zapłaty z dnia 14 listopada 2016 roku, wydanym w sprawie I Nc 986/16, Sąd Rejonowy w Człuchowie uwzględnił roszczenie powoda w całości i jednocześnie orzekł o kosztach procesu.

W przepisany terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. Wskazał, że obowiązkiem powoda w procesie jest udowodnienie wystąpienia zdarzenia, odpowiedzialności ubezpieczyciela i wysokości szkody. Podkreślił, że powód nie dowodzi wysokości szkody, na podstawie której wywodzi swoje roszczenie. Dochodzi natomiast wypłaty odszkodowania w wysokości 2.124,82 złotych ze względu na znaczne zaniżenie kosztów naprawy samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), ustalonej w toku postępowania likwidacyjnego. Zaznaczył jednocześnie, że sporządzony na zlecenie powoda kosztorys należy uznać za dowód z dokumentu prywatnego, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń.

Pozwany podniósł nadto, że powód nie wykazał jakie faktycznie były koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed powstania szkody. Pozwany uznał również, że roszczenie powoda w zakresie kosztów za sporządzenie prywatnej opinii jest bezzasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2016 roku doszło do uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność M. W.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze strona pozwaną.

bezsporne

Pozwany (...) z siedzibą w W. uznał co do zasady swoją odpowiedzialność i na podstawie kosztorysu nr (...) z dnia 29 stycznia 2016 roku oraz karty optymalizacji nr (...) z dnia 29 stycznia 2016 roku przyznał i wypłacił poszkodowanemu kwotę 4.669,79 złotych.

dowód: dowód z innych środków dowodowych – kserokopia pisma z dnia 10 lutego 2016 roku k. 16.

W dniu 5 lipca 2016 roku właściciel samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) – M. W. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. umowę przelewu roszczenia o naprawienie szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 21 stycznia 2016 roku w samochodzie marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a likwidowanej przez pozwanego pod nr szkody (...)

Na podstawie powyższej umowy cedent przeniósł na cesjonariusza – w całości, istniejące i wymagalne wierzycelności oraz przyszłe wierzycelności przysługujące cedentowi z tytułu szkody komunikacyjnej.

bezsporne, nadto dowód: umowa przelewu wierzycelności z dnia 5 lipca 2016 roku k. 17 – 18.

W lipcu 2016 roku powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelności i jednocześnie zwrócił się do pozwanego z wnioskiem o udostępnienie akt szkodowych nr (...). Następnie powód wniósł o ponowną analizę akt szkodowych i zmianę decyzji w zakresie rozliczenia przedmiotowej szkody oraz wypłatę odszkodowania w pełnej wysokości kosztów naprawy pojazdu, która zgodnie z opinią nr (...) z dnia 20 czerwca 2016 roku została ustalona na kwotę 6.794,61 złotych.

bezsporne

Pozwany w dniu 6 października 2016 roku zaproponował stronie powodowej zawarcie ugody na łączną kwotę 5.700,00 złotych.

Powód nie przystał na propozycję pozwanego. Natomiast pozwany pismem z dnia 7 października 2016 roku odmówił powodowi dopłaty pełnej kwoty należnego mu odszkodowania.

bezsporne, por. kserokopia pisma z dnia 7 października 2016 roku k. 10 – 10v, kserokopia pisma z dnia 6 października 2016 roku k. 11.

Wysokość szkody powstałej w samochodzie osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia w dniu 21 stycznia 2016 roku, rozumianej jako koszt naprawy pojazdu według zaleceń producenta i dla średniej stawki roboczogodziny wynosiła sumę 6.898,28 złotych brutto. Natomiast ceny ocen technicznych oscylują w przedziale od 250,00 złotych do 350,00 złotych.

dowód: opinia biegłego sądowego M. S. z dnia 24 maja 2017 roku k. 95 – 102, opinia uzupełniająca z dnia 22 sierpnia 2017 roku k. 123 – 126.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie zasługuje na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny w zakresie okoliczności powstania szkody nie był kwestionowany. Wręcz przeciwnie strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego. Pozwany nie kwestionował również ważności umowy cesji wierzytelności, która stanowiła podstawę roszczenia powoda. Kwestią sporną była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie zaś do treści art. 36 ust. 1 w/w ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Ponadto na podstawie art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.).

Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Stosownie, zatem do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty,

roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. Ponadto zgodnie z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwała Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, sygn. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Jedyne ograniczenie, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824¹ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W przedmiotowej sprawie z uwagi na brak aktywnego uczestnictwa stron postępowania w procesie Sąd oparł się wyłącznie na opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej M. S.. Wynika z niej jednoznacznie, że wysokość szkody powstałej w samochodzie osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek zdarzenia z dnia 21 stycznia 2016 roku, rozumianej jako koszt naprawy pojazdu przeprowadzonego według zaleceń producenta i dla średniej stawki roboczo godzinnej wynosi 6.898,28 złotych. Natomiast z uzupełniającej opinii biegłego sądowego wynika, że ceny sporządzenia prywatnej oceny technicznej na rynku (...) oscylują w granicach 250,00 – 350,00 złotych. Ponadto biegły szczegółowo odniósł się do kwestii wskazanych przez pozwanego w piśmie procesowych z dnia 22 czerwca 2017 roku, dotyczących części, technologii i kosztów naprawy auta, podtrzymując jednocześnie swoje stanowisko zawarte w opinii nr (...).

W ocenie Sądu powyższe opinie nie budzą wątpliwości albowiem zostały one sporządzone zgodnie z przepisami prawa. Ponadto są one szczegółowe, logiczne oraz merytoryczne. Należy również zauważyć, że opinia nr (...) nie była kwestionowana zarówno przez stronę pozwaną, jak i powodową, która jedynie wniosła o ustosunkowanie się do dodatkowych kwestii związanych z powstałą szkodą. Również opinia uzupełniająca nie była kwestionowana przez strony procesu.

Wobec powyższego, skoro strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym ustaliła szkodę na kwotę 4.669,79 złotych, natomiast biegły sądowy M. S. na kwotę 6.898,28 złotych, to roszczenie powoda w zakresie kwoty 2.124,82 zł tytułem dopłaty do kosztów doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do uwzględnienia powództwa w zakresie kwoty 656,08 złotych tytułu wydatków poczynionych przez powoda w związku z opinią rzeczoznawcy T. L. sporządzoną na zlecenie powoda. Wprawdzie powód przedłożył fakturę Nr (...), jednakże z faktury tej nie wynika, czy faktycznie została ona uregulowana. Z przedłożonej faktury wynika natomiast, że na chwilę wystawienia faktury, tj. na dzień 27 czerwca 2016 roku, do zapłaty pozostała kwota 656,08 złotych. Powód nie przedłożył bowiem żadnego dowodu, z którego jednoznacznie wynikałoby, że faktycznie kwota taka została przez niego uiszczona. Należy również zauważyć, że powód w przedmiotowej sprawie nie był poszkodowanym, a jedynie nabywcą przedmiotowej wierzytelności.

Zgodnie zaś z przyjętą linią orzecznictwa, nie jest możliwe przyjęcie a priori – w oderwaniu od okoliczności sprawy – że koszty prywatnej opinii (np. kalkulacji szkody) stanowią lub nie stanowią składnika szkody. Jak trafnie wskazuje w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy, wydatki związane z prywatną ekspertyzą mogą, w niektórych sytuacjach, być objęte odszkodowaniem. W uzasadnieniu uchwały z 18 maja 2004 roku (III CZP 24/04, OSNC

2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że „ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody”. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 30 lutego 2002 roku (V CKN 908/00, Lex nr 54365) podkreślając, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

Z uzasadnienia pozwu wynika zaś, że powód miał dostęp do dokumentacji związanej z likwidacją szkody, a nadto w pozwie sam złożył wniosek dowodowy z opinii biegłego sądowego ds. techniki motoryzacyjnej na okoliczność ustalenia wysokości szkody w pojeździe. Nie bez znaczenia jest również fakt, że w chwili nabycia wierzytelności od poszkodowanego powód wstępnie musiał szacować wysokość szkody, aby ustalić opłacalność nabycia wierzytelności. Zatem, bez zlecenia wyceny, powód miał możliwości zweryfikowania wyceny ubezpieczyciela. Istotnym jest również, że poszkodowany - w tym przypadku powód - jest zobowiązany do minimalizacji szkody. Dlatego też, zdaniem Sądu, powód nie musiał powoływać przed procesem rzeczoznawcy samochodowego, tym bardziej, że nie można uznać aby koszt rzeczoznawcy powołanego przed procesem i koszt poniesiony przez powoda pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą.

Orzeczenie o odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd oparł na przepisie art. 481§1 kc.

Zgodnie z treścią art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Sa

W przedmiotowej sprawie powód wniósł do pozwanego o ponowną analizę akt szkodowych oraz wypłatę odszkodowania w pełnej wysokości kosztów naprawy auta pismem z dnia 26 lipca 2016 roku. Zatem pozwany, w ocenie Sądu, od momenty doręczenia pisma miał 30 dni na naprawienie szkody i dopiero po tym terminie można uznać, że pozostawał w zwłoce.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa wygrała proces w 76%, natomiast strona pozwana w 24%.

Koszty procesu po stronie powodowej obejmują opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 140,00 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 1.200,00 złotych zgodnie z treścią § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Ponadto powód w toku procesu uiszczył zaliczkę w wysokości 1.000,00 złotych, z której na poczet wynagrodzenia dla biegłego sądowego za sporządzenie opinii M. S. wypłacono kwotę w wysokości 929,75 złotych.

Po stronie pozwanej nie powstały żadne koszty procesu.

Wobec powyższego zasadnym było zasądzić wyłącznie od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 1.737,85 złotych, która stanowił 76% wszystkich kosztów procesu poniesionych przez powoda w toku procesu.